

deriblandt, vil jeg gøre opmærksom paa, hvad de trykte Oplysninger i Betænkningen siger, at de Medlemmer ikke alene har maattet svare deres Kontingent som de andre, men ogsaa hidtil har maattet skyde sammen for at betale Foreningens Gæld, saa jeg antager, der er lagt ret godt Beslag paa de Medlemmer. Og naar det endvidere er sagt, at det i den Forstand var en Forening for de velhavende, at det, den frembragte, ikke kom den store Almenhed til gode, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at det ikke er rigtigt, idet Foreningen, særlig dens bekendte eller berømte Madrigalkor, har givet Koncerter omkring i Landet, hvor der var Adgang til at høre dets Præstationer paa ganske rimelige Vilkaar ligesom paa andre Koncerter. Dersom man ræsonnerer som saa, at det store og smukke Resultat, som en saadan Forening frembringer, bør komme en større Kreds til gode end Foreningens egne Medlemmer, er det ikke den rigtige Vej at gaa at berøve dens egne Medlemmer Evnen til at præstere dette Resultat ved at nægte dem et Tilskud, de rimeligvis ikke kan undvære, men den rigtige Vej vilde være den ikke at gøre Tilskuddet for knebent, men gøre det en Smule rundeligt og stille den Fordring til Foreningen, at den skulde give billige Koncerter eller paa anden Maade bringe det, den frembringer, indenfor den største Befolknings Rækkevidde, give den Adgang til at deltage deri. Jeg vil antage, at denne Forening ligesom andre Foreninger ikke vilde være ked af, om en saadan Fordring blev stillet, naar Fordringen blev ledsaget af en Bevilling, der var lidt større, saaledes at det, der forlangtes, kunde præsteres ved Hjælp af denne Bevilling. Jeg opfordrer altsaa til ligeledes at stemme for Bevillingen til Cæciliaforeningen som den af vore musikalske Foreninger, hvis Virksomhed sigter mod det største Maal, og som efter Vidnesbyrd fra rundt omkring i Verden har naaet vidt mod det Maal, saa at man nok tør sige, at det er en Forening, hvis Virksomheds Ry er naaet betydeligt ud over Landets Grænser, og at den derfor nok kan fortjene den Støtte, den søger.

N. Neergaard: Da jeg i en Aarrække har været stemt for at yde Statstilskud til Aarhus Teater, og da jeg ogsaa mere end een Gang her i Tinget har talt til Fordel derfor, kan jeg ikke lade denne Forhandling gaa til Ende uden ogsaa at give mit Ord til Fordel for denne Bevilling. Jeg tror, at netop fordi vort Land er saa lille, er der hos os større Fare end i de fleste andre Lande

for en overdreven Centralisation af de aandelige Anliggender, en Tendens til at samle alt vort aandelige Liv saa meget som muligt her i København. Heri har jeg altid set noget meget faretruende for vort Land, og det har glædet mig, at vi i det sidste Par Tiaar er begyndt paa forskellige Omraader at komme bort derfra. Et Led og et vigtigt Led i denne aandelige Decentralisation, i denne Bestræbelse for at skabe Midtpunkter ogsaa udenfor København, er en Foranstaltning som Statsbiblioteket i Aarhus. Et andet Led er Provimuseerne, hvor der finder Samarbejde Sted mellem privat Offervillighed og Statens. Ogsaa en saadan Institution som den udvidede Folkehøjskole i Askov ser jeg fra dette Synspunkt med Glæde paa, og ind i Rækken her gaar Aarhus Teater. Jeg mener, at vor Provinsscene har en selvstændig Betydning, man ikke skal anse for alt for ringe. Den har ikke alene sin Betydning derved, at den giver en stor Befolkning Lejlighed til at se scenisk Kunst, en Befolkning, som maaske aldrig i deres Liv eller maaske i hvert Fald meget sjældent faar Lejlighed til at se den ved Statens Centralteater, det kongelige Teater. Men jeg tror ogsaa, at vor Provinsskuespilkunst har sit Særpræg, som det kan være af Værdi at fastholde og udvikle. Jeg ser ikke paa Provinsskuespilkunst som paa blot slet Kopi og Efterklang af den københavnske. Der har udviklet sig selvstændige Anlæg i vor Provinsskuespilkunst, som har Ret til at komme til Udvikling og faa sin selvstændige Pleje uafhængig af det kongelige Teater, og jeg tror, den faste Scene i Aarhus nu i en Aarrække med Held har kunnet yde sit Bidrag til at løse denne Opgave. Den har givet en Del af Provinsens bedste Skuespilkræfter Lejlighed til under roligere og mere betryggende Forhold at fremme deres Udvikling paa frugtbringende Maade og skabe noget, der kunde kaldes en selvstændig Provinsskuespilkunst her i Landet.

Man taler saa meget om Frygten for Konsekvenserne. Jeg tror nu ikke, man behøver i mindste Maade at frygte for dem her. Jeg beder erindret, hvad Forudsætningen var for Bevillingen til Aarhus Teater. Jeg mener lige saa lidt som nogen, at vi skal opflaske en Række Statsteatre i Provinserne derved, at man ved rigelige Statstilskud skaber dem, hvor der ikke er tilstrækkelige Forudsætninger for dem og ikke tilstrækkelig Tilbøjelighed hos de vedkommende paa Stedet til at bringe betydelige Ofre for dem. Men paa hvilket Grundlag var det, vi for to Aar siden gav Bevillingen til Aarhus Teater? Det var paa det, at der havde vist sig ganske